

N:o 48.

Vågen.

Poco Allegretto, sost. e con anima.

C. J. O. Laurin.

Mitt lif är en våg, som röres en tid, I svallande tåg vid

vindarnes strid. När lugn blir på haf och vinden är tyst, Då slumrar hon

af vid stranden hon kysst, då slumrar hon af vid stranden hon kysst.

Hon lägger sig ner
Till ro i det blå;
Hon synes ej mer,
Men finns der ändå.

Af verldshafvet ju
En droppe hon är.
Och solen ännu
Kan spegla sig der.

R. A. Nicander.